

Forslag vedrørende Tilsyn med Skolen fra første Færd har været præget af et stærkt Ønske om, at de skolesøgende Børns Forældre kunde komme i et nærmere og afgørende Forhold til hele Skolestyrelsen, og man har da tænkt sig, at dette Skolenævn skulde være et virksomt Middel i saa Henseende. Nu foreslaar man det strøget, men jeg ser med Glæde, at man dog paa et afgørende Punkt har holdt fast ved Tanken om et Skolenævn, nemlig naar Talen er om Indstilling af Lærere til et Embede; saa skal vedkommende Embedsdistrikts Beboere, naar de da kræver det, have Lejlighed til at sende delegerede til Skolekommissionen, som kan overvære og deltage i Afstemningen om Indstillingen. Jeg indrømmer, at med denne Bestemmelse er et af de allervigtigste Punkter Skolenævnet vedrørende bevaret.

Maa jeg i Anledning af det af Fler-tallet under Nr. 1 stillede Ændringsforslag Nr. 4, der instituerer et Kommissionsudvalg paa 5 Medlemmer til at varetage Skolernes Fællesanliggender i Kommuner, der har flere Skolekommissioner, gøre opmærksom paa, at man dog vist paa Forhaand bør være klar over, at Begrebet Fællesanliggender for disse Skoler intetsteds er defineret. Det maatte dog bestemmes, hvad der skal betragtes som Fællesanliggender, altsaa de Opgaver, som dette Kommissionsudvalg skal beskæftige sig med.

Angaaende Skolekommissionens Sammensætning vilde jeg have foretrukket, at man var blevet ved den Affattelse, der forelaa fra Folketinget, men jeg anser den Forskel, der her er til Stede, som noget, hvorom der kan forhandles i Fællesudvalget.

Til § 4 er der af et Mindretal stillet 2 Ændringsforslag under Nr. 5 og 6, som jeg helt og fuldt kan tiltræde.

Ændringsforslag Nr. 7 anser jeg ikke for at betyde noget principielt, jeg vil anse de 14 Dage for at være tilstrækkelige. — Ændringsforslagene Nr. 8, 9 og 10 skal jeg ikke udtale mig om, de hænger sammen med Spørgsmaalet om Nævnet.

Ved Ændringsforslag Nr. 11, vedrørende § 8, 2det Stykke, hvor Talen er om Fritagelse for Skolegang, foreslaas det, at „særlige Omstændigheder“ ændres til „Omstændighederne“. Ja, jeg mener ganske vist, det kommer til at betyde omtrent det samme. Hvad enten man har Ordet „særlige“ med ved denne Lejlighed eller ej, saa vil den personlige Fortolkning, som

vedkommende giver, jo aabenbart blive henlagt til vedkommende Myndighed.

Ændringsforslag Nr. 12 kan jeg i og for sig ikke have noget imod. Det ærede Medlem, der talte paa Mindretallets Vegne under Nr. 5, nævnede, at ved at ombytte Udtrykket „Undervisningens Fremme“ med Udtrykket „Fremme af Undervisningens Udbytte“ gav man Lejlighed til en videre Anvendelse af de paagældende Midler, saaledes at det ikke blot blev selve Undervisningen, men ogsaa de Betingelser, hvorunder den blev givet, der kunde nyde godt af Midlerne. Dette kan jeg godt tiltræde.

Jeg skal ikke opholde mig ved Ændringsforslag Nr. 17, der angaar noget rent sprogligt, Spørgsmaalet om, hvorvidt man vil gaa bort fra fremmede Navne og indføre danske Navne. Naar Talen er om en Sprogrænsning, kommer man jo ind paa overmaade vanskelige Omraader, men jeg er dog nær ved at tro, at Ordet Eksamen er et af de fremmede Ord, der har stærkest Borgerret i vort Sprog; jeg vil imidlertid ganske overlade til det høje Ting at bestemme, om vi skal gaa over til de Udtryk, der foreslaas i Nr. 17, hvor „Prøve“ sættes i Stedet for „Eksamen“.

Ændringsforslag Nr. 18, som blev omtalt baade af den ærede Ordfører og det lille kongevalgte Medlem (Thomsen), giver en Tilføjelse til de Fag, hvori der skal prøves ved en Eksamen, og Tilføjelsen er, at de skal prøves ogsaa i Bibelhistorie. Jeg røber vist ikke noget utilladeligt, naar jeg siger, at oprindeligt har dette Forslag lydt paa, at der skulde staa Religion, og jeg betragter det som et stort Fremskridt i Forslaget, at man er gaaet bort fra dette Udtryk og har sat Bibelhistorie i Stedet for, idet jeg derved forstaar, at man har ikke tænkt sig en Prøve, der angik det dogmatiske, det mere konfessionelle, men man har tænkt paa det rent historiske Element vedrørende en Side af Religionsundervisningen, Bibelhistorien. Jeg forstaar, at vor Folkeskole, der jo fra første Færd har været betegnet ved Fagene Dansk, Regning, Skrivning og netop Undervisning i Religion, gennem Tiderne og ogsaa nu er stærkt præget af, at disse Fag er Hovedfagene. Den Udvikling, der har fundet Sted, har jo i stedse stigende Grad berørt Berettigelsen til at tage Religionsundervisningen med som Eksamensfag. Naar Talen er om Bibelhistorie, vilde jeg ganske vist mene, at den Folkeskole, der ikke bibringer sine Elever et Kendskab til de bibelhistoriske